

TEATRUL NAȚIONAL DIN CRAIOVA

SLUGĂ LA DOI STĂPĂNI

de Carlo GOLDONI

Vlad MUGUR:

Nu întotdeauna știu de ce pun o piesă în scenă. Pentru un actor? Pentru autor? Pentru o închipuire? Pentru mine? Pentru bani?... sau din întâmplare? Piesa *Slugă la doi stăpâni* n-am vrut s-o pun în scenă. O văzusem în patru variante strehleriene dominate de umbra genialului mim Moretti. Am văzut-o într-un spectacol de referință din Stuttgart, spectacol fără mare haz. Într-o noapte am recitat piesa în limba venețiană. Nu m-a impresionat. Goldoni scrisese o piesă pentru un actor, pentru un virtuoz, și pentru Sacchi. Citeam gândindu-mă unde mai pot găsi pe marii mânuitori ai trupului și măștii și mă îndepărtam din ce în ce mai mult de piesă până ce un înger milos mi-a șoptit în noaptea lui Genar că *Arlechino* e șomer. Asta e. E șomer și minte pentru a încasa două salarii,

Începi să clădești, nu numai pentru specialiști, ci și pentru public pe-acești bătrâni stângaci cu suflet mare, în locul a doi saltimbanci, când suferința îndrăgostitei e imaginată ca mecanismul unei păpuși, când gondolele se transformă în biciclete și patine cu roțile, când decorul se mișcă precum umbrele lagunei, trebuie să știi ca actor, ca mașinist sau ca director, că o astfel de construcție la prima clătinare se va dezechilibra, la prima apăsare își va pierde „gustul”, la prima uitare memoria, la prima împiedicare își va pierde fuga și poate viața. La prima degradare devine diletantă.

Schițe
costume:
Lia MANTOC

și se încurcă și e bătut, și iar e... șomer. Un șomer mai bătrân, și m-am gândit că în teatrul în care eram invitat exista unul. Valer Dellakeza (în italiană se scrie Dellacheso!). Mai rămânea să-i gătesc iubita, o servitoare mai în vârstă, și când i-am găsit pe amândoi și transparența dată Veneției de Lia Manțoc, nu mi-a mai rămas decât să inventez un spectacol ciudat în jurul lor, clădit pe ideea: în dramă trebuie să descoperi comedia, în comedie, drama. Atât de simplu e! Dar când